

AL
press

edice
KIOKAN

DÍVKY OD SVATÉ MAGDALÉNY

V. S. ALEXANDER

edice
KLO/KAN

DÍVKY OD SVATÉ MAGDALÉNY

V. S. ALEXANDER

edice
KIO/KAN

Copyright © The Magdalen Girls by V. S. Alexander 2017
Translation © Lenka Faltejsková, 2017
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE MAGDALEN GIRLS
přeložila Lenka Faltejsková
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2017
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-630-6 (pdf)

Prolog

Jeptišky se shlukly kolem dveří jako hejno černých much. Některé se nervózně chichotaly, jiné svíraly krucifix, zavěšený u boku, a pozorovaly tři mladé ženy ležící na zemi.

Sestra Anne, matka představená, je rozmístila jako na Golgotě, podobně jako na renesančních obrazech ukřižování. Trest nesmí zanechat viditelné stopy ani způsobit krvácení. Znesvěcení těla by rád Sester svatého vykoupení zneuctilo. Ne, hříšnice je třeba přimět, aby si svou chybu uvědomily prostřednictvím Kristovy lásky.

Trojici na podlaze knihovny nezdobil šarlat, nach ani azurová modř. Kompozice byla umně uspořádaná, přičemž nejhorší hříšnice ze všech, hezká světlovlasá Tereza, zaujímala Ježíšovo místo. O hlavu převyšovala dívky po své levici a pravici, sestry v hříchu. Do staré klášterní knihovny dopadalo odpolední světlo, v němž vířily částečky prachu a leskly se jako korálky. Pohled na dívky v prostých uniformách, s pažemi odevzdaně roztaženými a těly ztuhými jako prkna, k nimž byly rádoby přitlučeny, vyvolával v sestře Anne skromné potěšení. Nechtěla jim ublížit; přála si, aby pochopily, kolik bolesti způsobily řádu. Nedokázala vystát neposlušnost a marnivé paktování těch hříšnic. Nikdy nezapomínala na nápravu a pokání, ani na lásku.

Jeptišky natahovaly krky, aby lépe viděly. Tresty sestry Anne pro ně nebyly ničím novým, ovšem ten dnešní představoval nečekaný zvrat. Matka představená se nad dívkami tyčila jako Duch svatý a opájela se představou, jak k nim proudí její láska.

Pokřižovala se: „Pokání,“ vyslovila pomalu s důrazem na každou slabiku, přesto sotva slyšitelně. Sehnula vysoké hubené tělo a poklekla nad Terezin obličej.

Dívka zírala do stropu, posléze zavřela oči. Tmavovlasá Monika, ležící napravo vedle Terezy, přímo soptila, oči plné nenávisti. Světlovlasá štíhlá Lea nalevo se modlila. Ji sestra Anne trestat nechtěla, protože na rozdíl od těch dvou byla dobrá. Přesto bylo třeba zlomit pouto mezi nimi.

„Víte, proč tu jste,“ pronesla sestra Anne. „Nemluvte. Jen poslouvejte.“ V očích měla podráždění. „Ublížily jste nám, poškodily jste řád svými slovy a skutky. Nesmíte zostouzet Pána, vzpouzet se Jeho vůli.“ Přemítala, nakolik ji hříšnice vnímají. Nejpozornější se zdála Monika, ale jen protože byla rozčilená. Proč ji ty holky tak zkoušejí?

„Budete tu ležet v pozici kříže, dokud se nepoučíte,“ pokračovala matka představená. „Musíte pochopit, co Ježíš vytrpěl. Nebudete jíst, pít, vyměšovat.“ Vstala. „Až vaše duše opustí zlo, budete se k nám smět připojit. Dělam to z lásky, abyste pochopily Krista a Jeho konání.“

Tereza nepromluvila. Lea se tiše modlila. Monika na matku představenou plivla. Plivanec dopadl na lem hábitu. Jeptišky zalapaly po dechu. Sestra Anne požádala o utěrku. Jedna ze sester přiběhla a urážlivou tekutinu setřela.

„Máš se hodně co učit.“ Sestra Anne zařala zuby. Poklekla vedle Moničiny natažené paže a z šerpy kolem pasu vytáhla kovovou jehlici. V dívčiných očích problesklo zděšení. Sledovala kov blížící se k její dlaní.

Monika se posadila. „Vopovaž se!“

Matka představená zavolala na pomoc sestru Mary-Elizabeth. „Přidrž jí ruce na podlaze.“

Monika se vzpouzela, ale jeptiška byla silná a pevná jako žula, z níž byl postaven celý klášter. Vzápětí se dívka vyčerpáně vzdala.

Matka představená přejížděla jehlicí nad Moničinými dlaněmi a ostrým hrotem kreslila tvar kříže. „Kdybych tě nenáviděla, zabodla bych ti tu jehlici do dlaně, abys pochopila, co věděl Kristus. Jeho pronásledovatelé mu spílali. Chtěli, aby trpěl, a On skutečně trpěl. Nepřej si zemřít jako hříšnice. Přej si být spasena a vstoupit do nebe.“ Sevřela v dlani krucifix. „Sestro, zůstaň u nich. Je pomalu čas na modlitby.“

Jeptišky jedna po druhé zmizely. Sestra Mary-Elizabeth usedla na židli u okna a dohlížela na své tři svěřenkyně. Sestra Anne za nimi ještě zavolala: „Pamatujte, co jsem vám řekla. Mám vás ráda.“ Otočila se a zmizela v chodbě, tichem se nesl doznívající cvakot jejích podpatků na kamenných dlaždicích.

KAPITOLA 1

Červená růže, přišpendlená k šatům Teagan Tiernanové, působila nemístně. Dívka si chvíli hrála se zavřeným poupětem a dotýkala se pahýlů trnů, jež matka ze stonku odstříhala. Nakonec posunula květ na správné místo na levém rameni. Chvíli tam držel a vydával jemnou vůni, vzápětí znovu spadl do výstřihu. Po hodině v horku na faře bude růže stejně vlhká jako Teaganino zpocené tělo, a to ještě neodbila ani třetí.

Byla v pokušení hodit ji na postel ke svetrů: připravila ho tam matka, jenže v nezvykle horkém dni nebyl zapotřebí.

Teagan napadal milion věcí, co by v neděli odpoledne dělala raději než to, co ji čeká – hostina na faře k uvítání nového kněze. Mohla by se svézt na motorce Cullena Kirbyho nebo s ním strávit odpoledne u řeky Liffey a vychutnávat chladivý vánek od vody.

Matka jí vybrala bílé saténové šaty. Teagan protestovala, že v nich vypadá jako školačka, rozhodně ne na šestnáct let, matka však trvala na svém.

„Tak pojdte už, ať nepřijdeme pozdě.“ Chodbou se rozlehly otcovy nervózní kroky. Volal na Teagan a manželku Shavon. „Zteplá mi whisky. Než dorazíme, punč už bude pryč. Jak se do toho ten dav pustí, všechno je hned v tahu.“

Teagan vzdychla. A co na tom? Otec si s sebou stejně vždycky bral vlastní placatku, bez ohledu na příležitost. Popadla hřeben, učesala se a zadívala se do zrcadla nad prádelníkem. Načechrala si vlasy za ušima.

Venku svítilo slunce. Teagan přimhouřila oči a zadívala se na svítící tečku visící v okolní modři jako rozžhavená žárovka. Kéž by ji dokázala vypnout a uhasit horko – jenže slunce nemohla ovlivnit o nic víc než svou přítomnost na děsivé farní hostině. Zvedla z postele svetr a otevřela dveře.

Matka ji popadla za paži. „Otoč se a ukaž se mi.“

Teagan se v bílých střevících s nízkým podpatkem zatočila a obrátila oči v sloup.

„Žádné otrávené výrazy.“ Matka jí smetla z ramene neviditelné smítko a prohlédla si ji od hlavy k patě. „Vypadáš jako princezna, miláčku. Tatínek na tebe bude pyšný.“

Teagan se vykroutila. „Vypadám nemožně vyfintěná. Opravdu tam musím? Ráno už jsem byla na mši. Radši bych se šla projít k řece.“

„Z tohotohle se nevymluvíš.“ Matka si uhladila klopky na novém tmavém kostýmku. „Je mi jasné, proč chceš k řece. Určitě ti jde o Cullena Kirbyho, jenže ten musí počkat. Seznámit se s novým knězem je důležité, navíc nechceme, aby tátu trefil šlak.“

Teagan sklopila oči k šatům. Kdyby ji v nich zahlédl Cullen nebo někdo ze školy, umřela by hanbou. Copak se chystá na ples? Příliš těsné šaty měly jedinou výhodu – zdůrazňovaly Teaganinu štíhlou postavu a zvýrazňovaly poprsí, protože tuhá látka zvedala ňadra do dvou zašpičatělých kuželů.

Ale i tak Teagan nepochybovala, že nemůže soupeřit se svou matkou. Ta za všech okolností vypadala žensky, upraveně a vyrovnaně, ať šla na trh nebo hrát bridž, a dnešek nebyl výjimkou. Kostýmek jí dokonale padl, kontrastoval s její bledou pletí. Černé vlasy si stáhla do pevného drdolu na zátylku, aby si mohla vzít klobouk.

„Kristepane!“ zahulákal od schodů otec. „To mám jít nahoru a do auta vás odtáhnout?“

Ženy sešly po schodech, Teagan první, matka za ní. Cormac civěl vzhůru a otáčel na prstě černým kloboukem. Vytáhl kapesník, otřel si zpocené čelo. „Už je mi z toho horka špatně. Je tu jako v pekle, a ještě jdeme pozdě. Chápu, že má dcera neví, co se sluší, děcka jsou dneska taková, ale ty, její matka, bys měla mít rozum.“ Měl na sobě modrý oblek, pro dnešní den příliš teplý; nicméně patřil k jeho oblíbeným, nosil jej do práce i do kostela.

Matka se zatvářila kysele. „Pití tam bude spousta, jen se neboj. Užiješ si dost. Otec Matthew se postará, aby se dostalo na všechny. Mohl bys říct své dceři, jak jí to sluší.“

Cormac něco zavrčel a netrpělivým posunkem popohnal manželku a dceru ven z domu. Zamkl. Následovaly jej k černému sedanu zaparkovanému před jejich řadovým domkem. Auto mělo zavřená okna a do sedadel pražilo slunce.

Teagan se posadila dozadu a horko jí okamžitě uštedřilo políček. Otec působil silně podrážděně. Teagan napadlo, jestli spolu její rodiče někdy byli šťastní, ale rychle na to zapomněla. Měla štěstí, alespoň žili na jižní straně Dublinu, daleko od chudoby a chatrných příbytků na severu. Její matce však Ballsbridge nevyhovoval. Věčně si stěžovala, že bydlí jen kousek od Donnybrooku a tamních dělnických domků.

Teagan přišla do styku s vnějším světem jen zřídka. Otec jí zakazoval v podstatě veškerou zábavu. Byl to byrokrat, kancelářská krysa, a ačkoli měla Teagan matné povědomí, co v parlamentu dělá, nikdy nebyla u něj v kanceláři. Vždycky si jeho život představovala jako vzrušující, samá jednání s důležitými lidmi, on si však neustále stěžoval na práci i na nízký výdělek. Jeptišky z farní školy, kam chodila, ji věčně nabádaly, aby byla vděčná za to, co má. Čistou domácnost, jídlo na stole a auto před domem, zatímco pro mnohé Dublinany jde o nepředstavitelný přepych.

Automobil se odlepil od chodníku a rozjel se na sever ke kostelu svatého Eusebia. Cesta trvala jen pět minut. Dovnitř proudil teplý vzduch a cuchal Teagan vlasy. Jilmy lemující ulici vrhaly blahodárný stín. Shavon se na předním sedadle vrtěla, upravovala si nový klobouček, otec si volnou rukou zapálil cigaretu.

„Doprdele!“ uhodil do volantu, když se blížili ke kostelu. „Musíme zaparkovat strašně daleko – v tomhle horku! Jenom protože jedeme pozdě. Kdo sakra pořádá hostinu v červenci?“

Teagan si chránila vlasy rukama. Vyhlédla z okna. Ulici lemovala řada automobilů lesknoucích se na slunci. Kostelní parkoviště bylo plné.

„Mluv slušně, Cormacu,“ napomenula Shavon manžela, když několik ulic od kostela zajeli k chodníku. „Teagan, vezmi si svetr.“

Dívka se na svetr zamračila. „Je horko. Budu nabalená jako pumpa.“

„Tak si ho hoď přes ruku. Dáma by měla mít svetr vždycky u sebe, pro všechny případy. Sluší se to.“

Cormac se ušklíbl. „Ale klidně ho nech v autě. Svetr tě do nebe nedostane.“

Otec se jí zastal zřídka, Teagan si však stejně svetr vzala, z ohledu k matce; s ní si alespoň rozuměla. Ne že by otce nenáviděla, ale co se pamatovala, pouto existovalo jen mezi ní a matkou. Navzájem se podporovaly, když se otec opil, nebo když vznášel příkré požadavky a stupňoval napětí v domácnosti. Přehodila si svetr přes ruku.

Vystoupila a sevřel se jí žaludek. Nechtěla sem jít – jen málokterá společenská událost v doprovodu rodičů dopadla dobře. Teagan měla předem jasno, jak se odpoledne vyvine. Otec bude přes míru pít; matka po něm začne vrhat nesouhlasné pohledy a pak se pustí do kritiky jeho pití. A Teagan bude muset konverzovat se spoustou lidí, které v podstatě nezná, a nezajímají ji.

Smůla, že Cullen není katolík. Jako protestant na hostinu nemohl. Rodiče jejího přítele neschvalovali, ale Teagan to bylo fuk. Scházela se s ním, kdykoli mohla. Měla za to, že do toho rodičům nic není. Jestli přežije tohle strašné shromáždění, mohla by mu později zavolat. Možná na procházku nakonec přece jen dojde.

Jít do kostela dvakrát za den jí připadalo otravné – nejprve mše, a teď tohle. Farní kostel se tyčil v dálce jako žulové vězení. Teagan se nikdy moc nelíbil, snad až na vysokou zvonici. V odpoledním slunci působila stavba odpudivě a rozpáleně.

Otec šel napřed, dychtivý dostat se k míse s punčem. Teagan s matkou jej následovaly a ovívaly se. Obešli severní stranu kostela, prošli zahradou stíněnou vysokými stromy. Otevřenými dveřmi se z fary nesl smích. Teagan se zhluboka nadechla a ponořila se do davu. Místnost byla tak zaplněná, že se tu stěží dalo hnout. Vlna horka stoupajícího z rozehřátých těl ji zaplavila jako teplá voda v koupeli. Cormac zamával skupince mužů postávajících na protější straně a začal se prodírat ke stolu s nápoji. Matka se připojila k několika dámám u dveří.

Teagan zahlédla otce Matthewa, místního faráře, stál u stolu s mísou punče a několika otevřenými láhvemi vína. Nad ním visela zarámovaná fotografie papeže Jana XXIII. Papež v bílém solideu a karmínovém rouchu se usmíval na všechny přítomné. Otec Matthew žertoval s farníky, kteří stáli frontu na nápoje. Teagan zaslechla, jak otec žádá o punč. Jakmile dostal sklenici, odšoural se a držel se k ostatním zády. Teagan věděla, co dělá. Všimla si, jak pokrčil paži a zalovil v kapse.

Vzápětí na ni zavolala Cathy, spolužačka ze školy. Teagan pomyslela na své saténové šaty a zčervenala, ale zamávala a vzala si také sklenku punče. Začala se tlačit shromážděním k ní, vtom ji však zaujal muž uprostřed místnosti. Nepochybně nový kněz. Byl tak oblečený, měl kolárek, tmavou košili a kalhoty, ale na rozdíl od otce Matthewa byl hezký

a mladý, se silnými pažemi a rameny, jaká měli sportovně založení chlapci ze školy. Ženy z farnosti, staré i mladé, jej obklopile jako slepice hromádku zrní.

Visely mu očima na ústech. Když se usmíval, ve tvářích se mu objevily dolíčky. Něčemu se zasmál a prohrábl si prsty vlnité černé vlasy. Pohled jeho nebesky modrých očí přimrazil Teagan na místě. Zdálo se jí to, nebo se na ni zadíval se zájmem? Snad ano, protože několik žen se na ni otočilo.

A on – opravdu, sledoval *ji*, jak jde k nim.

Neskutečné!

Teagan se protlačila do ženského kroužku a pro tu chvíli na Cathy zapomněla. Kněz se usmál. Na ni? Nepatrně se zachvěla. Líbil se jí ten pocit, zvláště protože šlo o tak pohledného muže. Něco na něm – a nedokázala by to pojmenovat – ji vzrušovalo. Není jen zaskočená tím, že se seznamuje s někým novým a významným? Nebo to je jeho vzhledem? Zarazila se, než se stačila představit, ale zůstala stát tak blízko, aby slyšela jeho odpovědi na otázky ohledně nových povinností. Někdo do ní zezadu vrazil – a Teagan se kněze dotkla. Naskočila jí husí kůže.

„Promiňte,“ pípla, aniž se na něj podívala. „Někdo do mě strčil.“

Knězi zajiskřilo v očích. Očividně pro něj obdiv opačného pohlaví nebyl ničím novým. „Nemusíte se omlouvat,“ řekl a pokračoval v konverzaci s ostatními.

Teagan cítila silící rozpaky. Vycouvala z hloučku a vzápětí ji popadla za paži Cathy. „Není úžasný?“ rozplývala se. „Dostala ses až k němu! Co ti řekl?“ Cathy si posunula brýle na nose, aby na kněze dobře viděla. „Otec Mark,“ pronesla toužebně. „Tomu bych se ráda zpovídala.“

Teagan se zamračila. „Mezi tím houfem obdivovatelek se k němu ani neprotlačíš. Stačí už jenom další apoštolové – otec Lukáš a otec Jan – aby byla sestava úplná.“

Z kouta, kde stál její otec s kamarády, se ozval smích. Pravděpodobně pil už druhou whisky.

„Podle mě se otci Markovi líbíš,“ pokračovala Cathy. „Viděla jsem, jak se na tebe díval.“ Prohlédla si ji. „Ty ses na dnešek vymódila!“

„K tomu mě donutila matka – a abych si vzala ten svetr.“ Teagan vzdychla. „Říkala jsem, že to je nesmysl, ale neposlouchá. A pleteš se. Otec Mark by mi klidně mohl dělat tátů – vždyť mu bude přinejmenším třicet.“ Svěsila ramena. „A i kdybych se mu líbila, co může člověk čekat od kněze? Nic.“ Přesto jí zalichotilo, že je podle Cathy dost hezká, aby se o ni otec Mark zajímal.

Cathy přimhouřila oči. „Třeba bys ho dovedla přesvědčit, aby se vzdal slibu celibátu.“

„Neblázni.“ Teagan se začala ovívat dlaní. „Panebože, tady je horko! Chtěla bych mít klimatizaci jako teta Florence v Americe. Věčně mámě vykládá, jak přepychově si v New Yorku žije.“

„Pojď... stoupneme si ke schodům,“ navrhla Cathy.

„Ke schodům?“

„Myslím schody, co vedou do vinného sklípku. Je tam chladněji. Víím to, protože jsem pomáhala otci Mathewovi a Markovi přinést láhve.“

Dívky zamířily k otevřeným dveřím nad schodištěm do sklepa.

Teaganina matka se připojila ke skupince dam shromážděných kolem mladého kněze. Otec se v koutě opíral o jednoho z kamarádů a dělil se s ním o obsah své láhve.

Dívky stály u schodů sotva pár minut, když se otec Mark oddělil od hloučku a zamířil k nim. Cathy šťouchla Teagan do žeber. „Připrav se. Už jde.“

Teagan ji plácla po ruce. „Nech toho! Nechci, aby se na mě díval.“

Zastavil před nimi a napřáhl k ní ruku. „S Cathy už jsme se seznámili, ale s vámi jsem to potěšení ještě neměl.“ Nemluvil vůbec s irským přízvukem a Teagan napadlo, odkud asi je. Uchopila jeho teplou dlaň a stiskla. Projelo jí vzru-

šení, spěšně ruku odtáhla. Zadívala se na kněze. Oblečení mu padlo jako ulité, takového duchovního ještě neviděla. Napadlo ji: *proč se tak hezký chlap stal knězem?*

„Je horko a hledám jednu konkrétní láhev vína,“ poznamenal. „Doušek by mi prospěl.“

„Teagan vám pomůže,“ vyhrkla Cathy.

Teagan kamarádku zpražila pohledem. „Otec Mark si jistě poradí.“

„Jen běž,“ pobízela ji Cathy.

„Nebude mi vadit společnost,“ prohodil kněz a pustil se po schodech dolů. Cathy postrčila Teagan za ním.

Ta se na kamarádku zamračila, sevřela v ruce svetr, druhou se přidržovala stěny. Jako by byla zase malá, bojovala s pocitem, že dělá něco zakázaného, když toho hezkého muže následuje. Byl docela jiný než Cullen. Jeho vyzrálost a kouzlo jí učarovaly.

Otec Mark na chvíli zmizel. Vzápětí se na schodišti rozsvítilo. Spatřila kněze v místnosti pod holou žárovkou. Uvnitř to bylo cítit zatuchlinou a vlhkostí vzlínající ze stoletých stěn. V rohu u psacího stolu s nalomenou nohou stálo několik rozpadajících se židlí, ve druhém lodní kufr a na něm navršené knihy. Otec Mark se porozhlédl po láhvích s vínem umístěných v dřevěném stojanu u stěny.

Jednu vzal do ruky, přečetl si etiketu a aniž vzhlédl, zeptal se: „Jak se jmenujete?“

„Teagan Tiernanová.“

„Hezké jméno.“ Otočil se a prohlédl si ji. Jeho modré oči se do ní propalovaly. „Vaši rodiče patří ke zdejšími farníkům?“

„Ano.“ Z toho intenzivního pohledu byla nervózní, ale nedokázala se odvrátit.

Knězovou tvář se mihlo cosi jako lítost, vzápětí to bylo pryč. Vyhodil láhev vína do vzduchu a zachytil ji. „Tohle jsem hledal. Dobrý klaret. Je skoro hřích pít ho v tak teplém dni.“ Volnou ruku natáhl k Teagan.

Ona instinktivně zvedla svetr.

„Omlouvám se, chtěl jsem si jen prohlédnout tu červenou růži, co máte na šatech. Miluju růže. Jsou symbolem čistoty, zvlášť bílé.“

Růže opět sklouzla k levému ňadru, zdůrazněnému stříhem šatů. Teagan se růže nejistě dotkla. „Asi bychom se měli vrátit nahoru.“

Otec Mark se usmál. „Za chvíličku. Už mě unavuje podávat ruku a odpovídat na otázky. Tak co kdybych se teď na pár věcí zeptal já?“ Opřel se o stojan na víno. „Proč máte v takovém horku svetr?“

„Matka si myslí, že mladá dáma musí vždycky nějaký mít, bez ohledu na počasí.“

„Víte něco o vínu?“

Teagan zavrtěla hlavou. „Táta ho občas pije, ale radši má whisky.“

„Podívejte se.“ Otec Mark natáhl ruku s láhví.

Teagan odložila svetr na knihy na lodním kufru, vzala láhev do ruky a prohlédla si ji. „Nic mi to neříká.“ Láhev vrátila.

Dolů shora doléhaly ryčné hlasy. Teagan napadlo, jestli ji matka nehledá. Při pomyšlení, že by ji přistihla samotnou s knězem, se jí sevřel žaludek, ačkoli nedělala nic špatného. Ovšem nezdálo se, že by kněz její obavy sdílel.

„Odkud jste?“ zeptal se.

„Z Ballsbridge, to je blízko Donnybrook,“ odpověděla a zastyděla se za to.

„Já jsem z Dublinu – ze severní části,“ konstatoval věcně.

„Podle toho, jak mluvíte, bych to nepoznala,“ podotkla Teagan. „Nebo aspoň nemluvíte jako nikdo odtamtud, koho znám.“

„Vychovali mě v Londýně. Hodně jsem se snažil, abych se zbavil přízvuku a špatné mluvy. Styděl jsem se za místo, kde jsem vyrostl...“

Teagan znala ze severního břehu řeky Liffey jen pár lidí, věděla však, že život tam je jiný. „To byste neměl. Přece jste si vedl dobře.“

Naklonil hlavu ke straně. „Zjistil jsem, že minulost nevy-
mažete, kdybyste se snažila sebevíc.“ Pohlédl na ni s jem-
ností, již nečekala.

Sklopila oči.

„Máte krásné vlasy,“ poznamenal. „Skoro blond, to je
v Irsku vzácné.“

Teagan bojovala s ruměncem. „Babička z matčiny strany
byla Němka. Nepamatuji si na ni. Umřela krátce potom, co
jsem se narodila...“

„Teagan... Teagan?“ Z rozhovoru je vytrhl hlas jejího
otce. Stále dokola na ni volal, každé „Teagan“ znělo hlasi-
těji než předchozí.

„Rád jsem vás poznal, slečno Tiernanová. Asi bychom
opravdu měli jít nahoru.“ Otec Mark zatáhl za šňůrku lampy
a sklep se ponořil do tmy.

Z otcova hlasu už číšel vztek, Teagan se zachvěla.

„Půjdu první,“ navrhl kněz a protáhl se kolem ní s láhví
vína v ruce. Teagan jej následovala. Kněz se zastavil před
jejím otcem, obklopeným přáteli.

Ten, s očima zarudlýma opileckým vztekem, sáhl za kněze
a popadl ji za paži. V místnosti se rozhostilo ticho.

„Hledám tě!“ Když otec hodně pil a rozčílil se, jeho pří-
zvuk zněl výrazněji.

Matka mu položila ruku na rameno. „Nech toho, Cor-
macu. Nedělej scénu.“

„Scénu? Hledám svou dceru.“ Shodil manželčinu
ruku. „Co má člověk dělat, když nemůže najít ani vlastní
dítě?“

Otec Mark postavil láhev na stůl a napráhl k Cormacovi
ruku, ten mu však pravici nestiskl a zamračil se.

Otec Mark ruku spustil. „Obávám se, že je to moje vina,
pane Tiernane. Požádal jsem Teagan, aby mi přečetla tituly
svatých knih dole ve sklepě. Bez brýlí moc nevidím.“

Otec se otrásl a ukázal na Teagan. „Čte dobře, jiný věci už
jí tak nejdou, ty důležitý pro život.“

„Tati, prosím tě,“ naléhala Teagan. Doufala, že se jí podaří otce uchlácholit.

„Jo, dcerunko, popros svýho tátu,“ prskl, vzápětí zavrával a opřel se o stůl.

Otec Mark jej zachytil dřív, než stačil porazit mísu s punčem a víno.

„Dej ze mě ty pracky...“ Otec kněze setřásl a chytil se hrany stolu. Otec Mark couvl.

Shavon sevřela kabelku a zadívala se na manžela. „Měli bychom jít.“

„Rád jsem vás poznal,“ řekl jí mladý kněz. Otec Matthew, který bavil skupinku starších farníků na druhém konci místnosti, k nim pospíchal s vykulenýma očima.

„Jo, jdeme,“ prohlásil Teaganin otec. „Ale nejdřív si dám ještě hlt whisky.“

Otec Matthew zbrunátněl. „Na jedno odpoledne už jste měl dost, Cormacu.“

„Tak dobře.“ Cormac škytl a zavrával.

„Omlouvám se,“ šeptla Teagan otci Markovi. „Někdy moc pije.“

„Ne, to já se musím omluvit,“ řekl. „Hlavně dojeďte domů v pořádku.“

Její otec cosi zamumlal a opřel se o matku, společně zamířili ke dveřím.

Matka se nabídla, že bude řídit, otec však odmítl s tím, že je „střízlivej jako kostel o mši“. Cesta domů probíhala mlčky až na občasné popotáhnutí Teaganiny matky. Kdykoli se vysmrkala, otec udeřil pěstí do volantů. Přes množství alkoholu, který vypil, se zdál relativně střízlivý. Teagan slyšela kamarády mluvit o „funkčních opilcích“. Otec k nim patřil.

Když dorazili domů, vybuchl: „Jak se opovažuješ udělat nám takovou ostudu – zmizet s knězem! Pro všechny svatý, co tě to napadlo?“ Otočil se k ní, celý brunátný, od úst mu odletovaly sliny. Teagan ucítila nakyslý zápach whisky.

Přála si být kdekoli jinde než doma. Proč nemůže být s Cullenem na procházce u řeky? Otec zuřil tak, že měla strach, že se z domu víckrát nedostane.

Rozmáchl se, jako by ji chtěl uhodit. Když byla malá, dostávala od něj výprask, ale políček nikdy.

Matka se na pohovce otrásla.

„Já za to nemůžu, tati,“ omlouvala se Teagan. „Bylo to, jak říkal otec Mark.“ Jenže kněz o svatých knihách zalhal a ji zajímalo proč. Snad jen nechtěl, aby se její otec dozvěděl, že šli spolu do sklepa pro víno; koneckonců na alkohol ještě nebyla dost stará. Kryl ji, aby neměla větší potíže.

Otec se k ní nahnul a Teagan ucítila na tváři spršku slin. „Nelži! Víím dobře, o co ti šlo. Chováš se jako coura. To si ještě odskáčeš, rozumíš?“

Zahanbeně sklopila hlavu, vyhrkly jí slzy. „Neudělala jsem nic špatného. Mami, řekni něco.“

Otec znovu zvedl ruku.

„Přestaň!“ vykřikla matka.

To otce zarazilo. Teagan nemeškala a utekla po schodech nahoru do svého pokoje.

„Neslezeš dolů, dokud se neomluvíš,“ křikl za ní otec. „Kristepane, moje vlastní dcera pokouší kněze!“

Teagan se zhroutila na postel, přitiskla hlavu do polštáře a plakala, až se celá zadýchala. V pokoji bylo dusivé horko. Nic neprovedla, jen se ke knězi chovala mile. Co je na tom? Mrštila polštářem přes pokoj, posadila se a podívala se z okna. Kéž by jen byla s Cullenem místo v domácím vězení ve svém pokoji. Květované závěsy se v horkém vzduchu sotva pohnuly.

Zhruba po hodině rozmýšlení se rozhodla otcí omluvit – ne protože by něco provedla, ale aby doma zavládl klid. Vzdát se bylo snazší než bojovat. Jeho pití se rok od roku zhoršovalo, nebyla s ním rozumná řeč. Teagan věděla, kolik je v sázce. Matně si vybavila pár vzpomínek – hlasité hádky, končící matčíným pláčem. Docházelo k nim, když

byla malá, podařilo se jí však zapomenout. Matka se otci, když byl opilý, nikdy nedokázala postavit. Dnes alespoň vykřikla, místo aby seděla na pohovce jako zařezaná, ale obě měly stejný strach z hádek, které by mohly rozbít rodinu.

Teagan myslela i na otce Marka. Ráda by věděla, jestli on myslí na ni.

Vstala, podívala se do zrcadla. Oči měla červené a opuchlé, vlasy rozcuchané. Růže zvadla, stonek se zlomil. Teagan sáhla za krk, chtěla si rozepnout šaty, náhle však klesla zpět na postel. Svetr! Zapomněla jej ve sklepě otce Matthewa. Jak by ho mohla získat zpátky? Musela by požádat otce Marka, což by ovšem znamenalo zavolat mu. Navíc by si musela dát dobrý pozor, kdy za ním půjde. Na druhé straně jej chtěla vidět znovu, kdyby nic jiného, tak aby zjistila, proč jejímu otci lhal.

KAPITOLA 2

Pearse McClure zacloumal dveřmi malého bytu Nory Cravenové. Připadalo mu zvláštní, že jsou zamčené. Obvykle nebývaly, protože Nořina matka Agnes věčně tvrdla doma, prala, zašívala nebo vařila.

„Kdo je tam?“ ozvalo se zevnitř a následoval drásavý kašel.

Pearse poznal Agnesin vážný hlas. Připomínalo to spíš podezřavý výslech než přívětivý pozdrav.

„Tady Pearse.“ Zatvrdil se před odpovědí, již čekal.

„K čertu s tebou. Neni tu. A esli na ni narazíš, tak ať sem už víckrát neleze. Buď se srovná, nebo tu nemá co dělat. V tomhle baráku je plno práce.“

Pearseovi bylo jasné, že nemá smysl se s Nořinou matkou dohadovat. Mnohem lepší bude nabídnout něco na usmíření. „Přines jsem vám cigára. Ty, co máte ráda.“ Oknem ukázal krabičku cigaret Player's.

Závěsy se roztáhly a za boulovatým sklem se objevila strhaná tvář. Pearse, který už Nořinu matku viděl nejednou v špatném stavu, byl jejím vzhledem zděšený. Černé, šedinami prokvetlé vlasy měla rozcuchané, obličej opuchlý a bledý. „Co se děje? Vypadáte jako smrtka.“

Agnes pootevřela dveře a vystrčila ven kostnatou ruku. „Nemám náladu, ale todle mě rozveselí.“ Popadla krabičku a zabouchla. Přes okno znovu spadly závěsy.

„To mám jako poděkování?“ zavolal Pearse.

„Nevim, kde je Nora. Zkus to v uličce. A drž se vod ní dál. Je stejně samej malér.“

Pearse se pustil po chodníku posetém papíry a rozbitými láhvemi od piva. „Díky za nic, babo stará. Jak se ti povedlo vyprdnout tak hezkou holku?“ Ukázal na dům vztyčený prostředník a vyrazil hledat Noru. Měl docela dobrou představu, kde ji najde.

Nora Cravenová seděla na svém oblíbeném místě v severní části Dublinu, u zalesněné stezky v Phoenix parku. Věčně se snažila dostat z domu. Utíkala do parku tak často, jak mohla, tady ji rušil nanejvýš vánek šumící mezi stromy. Ve stínu rozložitého jilmu bylo v horkém červencovém dopoledni příjemně. Už měla po krk matčina rozkazování. *Noro, pověš prádlo. Noro, tohle zašij. Noro, tohle uklid'. Noro, vydrhni podlahu.*

Doma to bylo horší než ve vězení. Často si říkala, jestli bylo její matce někdy šestnáct a byla hezká jako ona. Fotografie v rodinném albu, pořízené za šťastnějších dnů, než se matka vdala a začala dřít, ji ukazovaly nataženou na pohovce s cigaretou v jedné ruce a pivem v druhé, nebo na večírku, kde se opírala o přátele a zubila se od ucha k uchu. Proč nemůže být stejně uvolněná i teď? Nora chápala, že je život těžký a práce ještě těžší, ale copak nikdy není čas na hry?

Krev jí vzkypěla v žilách, kdykoli na ni matka štekla nějaký příkaz, a že jich bylo v poslední době čím dál víc. Pokoušela se nebrat si to, ale rozčilovalo ji to. Dnes ráno už nevydržela a vyřítla se z domu. Nebylo to poprvé a nepochybně ani naposledy. Nic by nemohlo být horší než dopadnout jednou jako matka. Málo peněz a hodiny domácích prací nepatřily k její vysněné budoucnosti. Ještě že aspoň dnes nemusí do kostela. Matka byla nemocná a otec vzal práci navíc, aby vylepšil rodinný rozpočet.

Nora sáhla pro cigarety, které si sbalila na cestu, pak si to rozmyslela. Nechtěla předčasně zestárnout a mít obličej samou vrásku; jenže život patří mladým a kdy jindy kouřit, než teď? Jestli nebude žít naplno, na co bude jednou vzpomínat? Vyklepla z krabičky jednu cigaretu, ale než ji zapálila, znovu změnila názor.

Opřela se o vrásčitou kůru stromu. Zválený trávnický a teplý vánek ji pobízely usnout a zapomenout na všechna trápení. Vzduch voněl čistotou, nepáchl zplodinami jako v ulici u nich před domem. Nora se ocitla v blaženém stavu mezi spánkem a bdělostí, náhle však zaslechla své jméno.

Blížil se k ní Pearse, ruce v kapsách džínů. Byl osmnáctiletý, urostlý a na Nořin vkus až moc sexy. S ulíznutými vlasy a oblečením à la Elvis vypadal jako Teddy Boy. Bílé tričko zvýrazňovalo širokou hrud' a silné paže. Když se jedné chladné lednové noci seznámili u kamarádky doma, Noře se podlomila kolena. Sice neomdlela, ale Pearseovy oči s ďábelskou jiskrou jí vyrazily dech. U sobotní pusy na dobrou noc to neskončilo. Zalezli si do odlehlého koutku a tam se donekonečna hladili, a když se konečně odtrhli, měla Nora pocit, jako by se ve svých patnácti poprvé milovala. Tiskl se k ní a instinktivně začal se sexy předehrou, což vítala. Ten večer byl krásný jako žádný jiný. Od té doby se scházeli, kdykoli mohli – trvalo to už půl roku – a Nora byla připravená na víc.

„Věděl jsem, že tě tu najdu,“ poznamenal Pearse.

„Seš chytřej.“ Zapálila si cigaretu a podala mu ji. Potáhl si, posadil se vedle ní.

„Tvoje máma má dneska dost mizernou náladu.“

„Věčně prudí, zvlášť když je nachcípáná.“ Nora si od něj cigaretu vzala. „Chce po mně, abych doma dřela jak barevná, a já na to, že je moc horko – navíc neděle. To je snad den božího odpočinku, ne?“ Zasmála se.

Pearse obrátil oči v sloup. „Seš tak zbožná.“

„Říkala jsem jí, že se jdu projít na vzduch. Nežijeme zrovna v prvotřídním hotelu s klimatizací.“ Nora vytáhla

z kapsy gumičku a stáhla si tmavě hnědé kadeře do dlouhého ohonu, aby jí foukalo na krk.

Pearse se natáhl vedle ní a vzal ji za ruku. „Takže máme neděli. Co podniknem?“ Mrkl na ni a přisunul se blíž.

Chápala jeho nepřiliš jemný pokus. „Hele, víš, co sem ti řekla. Ne, dokud odsud nevypadnem.“

Dlouze vzdychl. „Buď hodná a dej mi páva.“

„Vem si svou.“ Podala mu krabičku.

Pearse se posadil, zapálil si a opřel se o strom. „Teď bych si dal panáka na uklidnění. Jsem věčně celej natřesený a ty mě pokaždý vodpálkuješ. Jasně, tak to má bejt, já jsem džen-tlmen a ty mladá dáma.“

Nora se uchechtla a laškovně ho praštila pěstí do ramene. „A tou taky zůstanu, dokud se spolu nedostanem z týhle díry.“ Trochu zjihla a pohladila ho po noze. „Je mi jedno kam, klidně třeba i do Londýna, hlavně za nějakým lepším životem.“

„Já to chápu, kotě, ale tady mám práci a rodiče.“

Nora zamávala řasami. „A to by ses ani kvůli mně na tu svou slavnou práci a rodiče nevykašlal?“

„Myslím to vážně, Noro. Udělal bych to, kdybych moh. Ale začínat úplně vod nuly? Byli bysme v háji. Co nás asi tak v Londýně čeká? Neznám tam ani nohu.“

„Tohle,“ řekla a políbila ho. Líbání s Pearsem pro ni bylo pokaždé stejné. Jejich rty jako by se rozpustily v měkkém horku, jazyky kroužily kolem sebe.

Zasténal.

Nora se odtáhla, viděla, jak se mu pod opaskem zvedá boule. „Tohle dostaneš a mnohem víc.“

Pearse si ukázal do rozkroku. „Jo, ten můj chce vždycky. Ty mě mučíš, Noro. Probouzíš můjho vojáka.“ Vzal jí tváře do dlaní, přitáhl si ji a důkladně ji políbil. „Není nic, co bych pro tebe neudělal, to víš. Dej mi pár dnů, než něco vymyslím. Pak odsud vypadneme. Můj brácha by nám moh najít něco lacinýho v Corku, kde zůstanem, než se postavíme na

vlastní nohy. Možná mi i sežene práci, dělá tam v pivovaru.“ Zamnul si břicho. „Chlapovi přijde pívko vhod.“

Noře se rázem zlepšila nálada. „Pearsi! Ty to myslíš vážně. Můžeme z Dublinu odejít? Začít novej život?“

„Udělám, co budu moct.“

Opřela se o strom a vzdychla. Jeho slib rozbil úzkost, která ji vyplňovala. „Jdem se projít, Pearsi.“ Vyskočila a vytáhla ho na nohy. „Mám takovou radost, že snad puknu. Zrovna teď jsme na světě jenom my dva.“

Došli k Wellingtonovu památníku, kde se začínaly sbírat odpolední davy. Nora už sice šla po prostorném trávníku kolem snad stokrát, přesto pro ni v dnešní den měl památník zcela nový význam. Lesknoucí se žulový sloup trčel k obloze, jako by ji vedl vzhůru až k nebesům. Nikdo v parku se nemohl cítit jako ona – osvobozený od života, který už se nedal vydržet.

Příštích několik dnů se Nora ochomýkala v dosahu telefonu, čekala na hovor, jenže nepřišel. Kdykoli telefon zazvonil, vyskočila v naději, že na druhém konci uslyší Pearse. Místo toho volal řezník, majitel krámků s potravinami nebo nějaký směšný soused a chtěli mluvit s její matkou. Pearse se ani nezastavil.

„Vo co ti de?“ uhodila na ni Agnes jednou odpoledne. „Nejsem blbá. Čekáš, až ti zavolá Pearse, že jo? Jenom esli si ho nevodradila. Tak to chodí, když je holka moc smělá.“

Nora se zamračila. „O tom ty vůbec nic nevíš.“

Matka si přiložila ruku k pravému uchu. „Copak, copak, slečinko? Začínáš bejt dost nafoukaná na holku z Ballyboughu. Tvůj tatík si to taky myslí.“

Nora se kousla do jazyka, ale matka jí nepochybně viděla na tvářích ruměnc. Otřela si z čela pot a pokračovala v žehlení. Jak dlouho bude muset tenhle šílený cirkus, zvaný domov, ještě snášet? Už je jí šestnáct, je téměř dospělá. Potřebuje jen nový začátek. Hlavně aby Pearse zavolal.

O pár hodin později otevřel dveře otec, šel se najíst. Agnes s Norou právě dojedly, protože věděly, že se otec cestou domů staví v hospodě. Stáhl si propocenou košili a hodil ji na ždímačku. Oděný jen v nátělníku a pracovních kalhotách se spustil na židli u kuchyňského stolu a opřel si vypouklé břicho a masité paže o desku. Nora doufala, že stačil vypít pár piv. Po nich měl vždycky lepší náladu.

Matka před něj postavila talíř se studeným kuřetem. Zavrčel: „Tahání dřeva není facha pro sralbotky.“

Nora odnesla špinavé nádobí do dřezu. Cítila na sobě otčův pohled. Popadla stěrku a seškrábala zbytky do koše.

„Co dělá ten tvůj frajer?“ zeptal se otec mezi sousty.

Zašpuntovala dřez, pustila horkou vodu a přilila zelený prostředek na nádobí, záměrně pokračovala v práci. „Víš, co dělá – prodává lístky na parkovišti. Učí se opravovat auta, chce dělat v servisu.“

Otec se uchechtl. „Za to si nekoupí ani sendvič, ne? Vsaďím boty, že u pásu v automobilce platí líp.“

Nora se na něj zachmuřeně otočila. „Vydělá spoustu peněz – jen počkej a uvidíš – dost na to, abysme odsud mohli vypadnout.“

Rodiče vyprskli smíchy. „Kdes to sebrala, že vocaď můžeš vypadnout, nafoukaná slečinko?“ uchechtával se otec. „Na to, abys mohla vystřelit z baráku, potřebuješ prachy,“ dodal, jako by zatloukal Noře do srdce ostrý kůl. „My s tvou mámou sme to nedokázali. Myslíš snad, že seš něco extra?“

„Nejsem extra.“ V Noře se vzedmula zlost. Zadívala se na řeznický nůž na lince, na chvíli měla sto chutí jej popadnout a udělat jim něco strašného. Ruce se jí při tom pomyšlení roztráslly. Vybavila se jí krvavá scéna, z níž se jí udělalo zle; pokusila se rozptýlit nenávist, která v ní bobtnala.

„Tak v čem seš dobrá?“ provokoval otec. „Přemejšlelas někdy vo tom, co znamená vypadnout z domova, nebo tě zajímá jenom jedno?“

„Přestaň! Nemáš právo se mnou tak mluvit!“

Otec se vztyčil jako obr, napůl se zvedl z křesla, opřel se ohromnými dlaněmi o stůl. „Budu s tebou mluvit, jak se mi zachce, dokavad' tudle domácnost žívím já.“

Nora se otočila k nádobí a ponořila ruce do pěny. Teplá voda a bublinky byly na dotek příjemné. Zatoužila se ponořit do bublinkové lázně v nějakém pěkném hotelu daleko od Dublinu.

V okně nad dřezem viděla odraz svých rodičů. Agnes se dotkla Gordonovy paže, jako by říkala „*pro dnešek to stačí*“. Skutečně si myslí, že když její sny zadupou do země, bude pro ni snazší zůstat doma? Pokoušejí se ji udolat, zchladit její očekávání, zdrtit ji, aby se podvolila?

Otec se posadil. „Zasloužím si krapet úcty, Noro. Nikdy se nenamažu, protože jsem to slíbil své ženě. Sem tam pivo, ale to je všechno...“ Mluvil jemnějším tónem.

Pokoušel se vynutit si pochvalu a Nora musela uznat, že ho opilého skutečně nikdy neviděla. „No a?“

„Dost chlapů vyhodí za chlast pořádný prachy a pouští si pak pusu na špacír.“

Nora se otočila, z dlaní jí odpadávala pěna. Zadívala se na otce. Nenáviděla ten jeho významný pohled. Mluví snad o Pearsovi? Chce jí zhatit sen o opuštění Ballyboughu?

V pondělí zazvonil telefon. Matka odešla na trh v Moore Street nakoupit ovoce a zeleninu, otec byl v práci.

Nora odhodila prachovku a rychle sluchátko zvedla. Srdce jí bušilo, čekala, jestli se z druhého konce ozve hlas, jehož se nemohla dočkat. Konečně se ostýchavě ohlásil Pearse.

„Kde seš?“ zvolala. „Moh' jsi už dávno zavolat nebo se stavit. Čekám víc jak tejden. Tady je to peklo.“

Hrála si se šňůrou a přecházela kolem aparátu. „No tak co? Co se děje? Už jsem za tebou chtěla zajít.“

„Je doma tvoje máma?“ zeptal se.

„Ne. Nakupuje.“ Nora se podívala na budík na stolku. Byly dvě odpoledne. „Vždycky se vrací autobusem o půl čtvrtý.“

„Za pár minut jsem u tebe.“ Ve sluchátku cvaklo.

Nora se ani nestačila zeptat, proč za ní chce přijít. Měla by začít balit do Corku, nebo ji čekají špatné zprávy? Posadila se na pohovku a upřela oči na špinavé stěny. Připomínaly vězení, snad nikdy nebyly čisté, ať je drhla, jak chtěla. Náladu měla už tak temnou kvůli olověné obloze a neutuchajícímu dešti. Vzala do ruky časopis a začala jím listovat, ale nedovedla se soustředit. Vstala, došla do svého pokoje a zadívala se do zrcadla. Vlasy by potřebovaly pořádně rozčesat, obličej trochu nalíčit. Pár minut se činila s rtěnkou a pudřenkou, pak se vrátila do obývacího pokoje a vyhlédla oknem.

O pár domů dál spatřila Pearse, jak utíká v dešti. Zdál se posmutnělý. To nevěstilo nic dobrého. Zaklepal na dveře. Zdvořile, pomyslela si. Vtáhla jej do obývacího pokoje a jako nešťastné děcko ho popadla kolem krku.

„Mám mokrou bundu,“ řekl a odtrhl se od ní. Vytřepal si vodu z vlasů a zůstal strnule stát u dveří.

„Je mi jedno, jestli seš mokrej. Nerozteču se.“ Nora ukázala na pohovku.

Pearse se k ní přišoural a posadil se tak blízko područky, jak mohl. Nora se k němu přitulila.

„Díkybohu, žeš přišel. Myslela jsem, že to nevydržím.“

Pearse sklopil oči k dlaním a vzdychl. „Vyklopím to rovnou – nemám dobrý zprávy. Brácha z Corku nás k sobě neveme.“ Zadíval se na podlahu. „Zkoušel jsem to, Noro, fakt, ale mně prostě asi nic nevychází. Jeho žena je těhotná a nemaj pro nás místo ani na jedinej den. V pivovaru žádněj volnej flek.“

Nora měla pocit, jako by v běhu narazila do kamenné zdi, ale rozhodla se své pocity potlačit kvůli němu. Napřímila se. „Můžeme jít pozdějc nebo najít někoho jinýho, u koho budeme bydlet. Nemusí to přijít dneska. Přece se milujeme a máme jeden druhýho. Hlavně když se nám to povede. Když vocud' vypadneme... brzo.“

Pearse na ni upřel oči bez lesku. „Vo tom s tebou chci mluvit. Minulej tejden jsem o nás přemýšlel. Víš určitě, že mě miluješ? Známe se teprve půl roku.“

Nora narazila do další zdi a srdce se jí rozbilo na kousky. Zhluboka se nadechla, zachvěla se. „O čem to mluvíš? Jasně že tě miluju. Ty mě snad ne?“

Pearse otálel s odpovědí příliš dlouho. „Jo, miluju, ale jsem chlap a potřebuju si najít v životě svůj místo. Ty seš mladá a máš ještě všechno před sebou.“

Nora se nemohla ani pohnout. Po chvíli se odtáhla. Nechtěla být vyděšená ani zahořklá, ale copak to šlo? „Mně to připadá jako něco, co by řekl kluk, ne chlap.“ Ruce se jí třáslly, v očích ji pálily slzy.

„Panebože, je mně teprve osmnáct a tobě šestnáct,“ vybuchl Pearse. „Co chceš dělat, Noro? Utýct za ničím? Vaši by to nedovolili a naši taky ne.“ Otočil se k ní. „Koukni, jde vo to, že jsem se seznámil s jednou holkou a chci se vídat taky s ní. Je starší.“

Nora se rozmáchla, ale Pearse ji chytil za zápěstí dříve, než uhodila. Po tvářích se jí kutálely slzy. „Taky? Pro dvě tu místo není. Kdy ses s ní seznámil?“ Odevzdaně ruku spustila.

„V hospodě. Je jedno kdy.“

„V hospodě?“ Nora zaryla prsty do pohovky. „Tak já tu čekám celej tejden a ty po nocích chlastáš s nějakou štětkou? A to stačilo, aby ses na mě vykašlal?“

„Není žádná štětka,“ ohradil se podrážděně. „Nelíbí se mi, jak mluvíš. Radši puď.“ Zvedl se a chtěl zamířit ke dveřím, ale pak se otočil a vyhrkl: „A vod tebe to sedí po tom, jak ses na mě sápal. Jenom se koukni do zrcadla!“

Nora ho chytila za paži a přitáhla zpátky. Začala mu rozepínat opasek. Pearse se překvapeně bránil. „Tohle chceš? To ti dává?“

Odstrčil ji. „Nesahej na mě. Jo, s tebou šílím po sexu, ale nejseš jediná. Ty chlapa děšíš. Napadlo tě to někdy?“

„Já ti ukážu, co je šílený.“ Popadla ho za ramena a přitáhla k sobě. Snažil se vyprostit, ale ona ho stiskla pevněji. Levou nohou mu podrazila nohy a oba se svalili přes stolek na pohovku. Pearse přistál na ní a ona mu zaryla prsty do zad. Je víc způsobů, jak přimět chlapa změnit názor, pomyslela si. Například sex.

Vtom se otevřely dveře.

Nejprve se objevil deštník. „Lilo tak, že skoro všichni stánkaři...“ Vzápětí Agnes ztuhla. Tváří v tvář výjevu před sebou zalapala po dechu. „Pro všechny svatý!“

Nora Pearse shodila na podlahu.

„Padej vocud', ty prase!“ Agnes jej několikrát přetáhla deštníkem.

Pearse jí ho vytrhl z rukou a zahodil. „Radši se starejte vo svou dceru a dejte mně pokoj.“ Vstal a otočil se k Agnes. „Mám tolik slušnosti, že vám neřeknu, co se tu stalo. Mezi náma je po všem, Noro. Doufám, že seš spokojená.“ Minul Agnes a bez ohlédnutí vyšel ven na ulici.

Agnes hodila mokré věci na židli a pustila se do dcery: „Cos tu prováděla, ty couro jedna? Spíš budu věřit tomu klukovi než tobě. Táta tě varoval, abys za chlapama nelezla. A co ty uděláš? Až se to doví... nechtěj vidět ten mazec. Padej mi z vočí!“

Nora by se nejraději rozběhla ven za Pearsem, ale věděla, že pronásledovat ho nemá smysl. Místo toho zavyla zoufalstvím, utekla do svého pokoje a práskla za sebou dveřmi.

Plakala na posteli celé hodiny, dokud neprolila všechny slzy. Žaludek se jí svíral rozčilením. Asi před hodinou slyšela, jak se vrátil otec, od té doby však vládlo v domě ticho. U ní v pokoji v zadní části bytu byla tma jako v bezměsíčné noci, neměl totiž okna. Jen zpode dveří se dovnitř dral proužek světla. Z kuchyně bylo cítit maso, které matka smažila na pánvi. Nora si náhle uvědomila, jaký má hlad.

Cosí zaškrábalo o kliku, zacinkalo. Vzápětí zavolal otec: „Nevytáhneš paty. Taková vostuda. Pelešit se v našem vlastním domě! Jestli budeš chtít na hajzlík, řekneš si, ale dovede tě tam máma. Já ten tvůj zvrhlej ksicht nechci ani vidět.“

Nora se rozběhla ke dveřím, hrdlo se jí sevřelo strachy. Dveře povolily jen maličko, spatřila zámek a řetěz připevněný k blízkému prádelníku. Zacloumala dveřmi, ty však nepovolily. „Tohle nemůžeš,“ křikla. „Nemůžete mě zavřít jako zvíře!“ Bušila pěstmi do dřeva, ale jako by ji nikdo neslyšel. Svezla se na podlahu a rozvzlykala se.

V chodbě se mihl otcův stín. „Pudeš tam, kde tě naučej, jak se máš správně chovat. Za chvíli se tě konečně zbavíme, ty jedna líná darmožroutko. Jenom nás vobíráš vo prachy.“

Stín zmizel. Když Nora přestala plakat, znovu se rozhostilo ticho. Chtělo se jí umřít – kéž by se jen dokázala zabít. To by rodiče vytestalo; cítila k nim bezbřehou nenávist. Skutečně ji chtějí poslat pryč? Třeba bude její nový domov lepší. Copak by někde mohlo být hůř než u nich?

KAPITOLA 3

Když Teagan zavolala na faru, na druhém konci se ohlásil otec Matthew. Váhavě ho požádala, jestli by mohla mluvit s otcem Markem.

„Zrovna teď zde není,“ řekl, ale nabídl se, že nového kněze najde a vyřídí mu vzkaz.

„To není třeba,“ vyhrkla Teagan. „Jde o soukromou záležitost.“

„Ach tak, chápu,“ odpověděl otec Matthew rozpačitě.

„Zavolám za půl hodiny, kdybyste ho, prosím, mohl dostat k telefonu,“ požádala Teagan. Otec byl v práci a matka právě hrála bridž s kamarádkami o pár ulic dál.

„Uvidím, co se dá dělat,“ slíbil kněz.

Vyznělo to podezíravě, což Teagan znepokojilo.

Došla do obývacího pokoje a rozhlédla se po předmětech, jež byly tolik let součástí jejího života. Před krbem stála ochranná mříž, jako v létě vždycky. Na krbové římse tikaly starožitné hodiny po babičce. Knihy na policích byly abecedně seřazené podle jména autora. Ve vitrínách matka naaranžovala čínské lakované pohárky a vývozní porcelán, který sbírala. Z bílých talířů svítily rudí a modří draci a žluté květy chryzantém – jako malou Teagan ty obrázky fascinovaly.

Jenže to už bylo dávno. Jak dospívala, život se měnil, na její vkus často až příliš rychle. S dospíváním se pojil vnitřní

zmatek. Její první chlapec, Cullen, jí byl k dispozici, kdykoli jej potřebovala. Jenže se jí zdálo, že je do ní zamilovaný mnohem víc než ona do něj. Zdráhala se vyslovit, že ho miluje, protože si nebyla jistá, co to vlastně znamená nebo jaká má láska vlastně být. Možná je to podobné jako mít ráda svůj domov a věci, které člověku dělají radost. Vzpomněla si, jak bývala šťastná. Když jí bylo nějakých deset, otec na pár let přestal pít. Tenkrát nastaly rodině hezké časy. Svět se zdál barevný a plný života.

Zadívala se na hodiny na krbové římse. Půlhodina uplynula. Vytočila číslo. Na druhém konci se ozval nový kněz.

„Moc se omlouvám, otče Marku, ale chci vás požádat o laskavost.“

„Povídejte.“ Zdálo se, že je dobře naladěný a rád ji slyší, příjemná změna oproti starému knězi.

„Nechala jsem si ve sklípku na faře svetr. Nemohl byste mi ho odtamtud vzít nahoru?“

„Nebyl jsem tam od té oslavy,“ pronesl klidně. „Do neděle zbývá jenom pár dnů, nechcete si ho vyzvednout po mši?“

Tuto možnost Teagan zavrhla. „Raději ne. Je to drahý svetr a rodiče nevědí, že jsem ho na faře zapomněla. Jestli na to matka přijde, bude se rozčilovat. Nemohla bych se pro něj zastavit?“

„Nesmysl,“ odmítl kněz. „Přivezu vám ho. Co třeba zítra dopoledne?“

Otec bude v práci, matka na nákupech. Matčina přítomnost by Teagan nevadila – matku by snad knězova návštěva dokonce potěšila, v každém případě by se však chovala taktně. O otci se totéž říci nedalo.

„Tak dobře.“

V deset dopoledne zaparkoval na příjezdové cestě před domem starý černý sedan otce Matthewa. Teagan nakrátko panikařila v domněnii, že přijel starý kněz, ale vzápětí vystou-

pil otec Mark. Teagan jej pozorovala oknem z obývacího pokoje a opět ji okouzila jeho sportovní postava a pohledná tvář. Měl sice brýle s černými obroučkami, přesto vypadal jako filmová hvězda, jen v kněžském. Přes ruku nesl její svetr.

Teagan se zastavila před zrcadlem a upravila si šaty. Oba rodiče byli pryč, přesně jak doufala.

Otevřela, otec Mark jí podal ruku a vřele pozdravil. Slabě voněl citrony, zřejmě voda po holení. Teagan jej uvedla do obývacího pokoje. Než se posadil, sundal si brýle a podal jí svetr.

„Děkuju, matka kolem něj hrozně nadělá.“

„Matky se někdy upínají na zvláštní věci. Ležel na těch knihách, kde jste ho nechala.“

Teagan si vzpomněla na jeho lež z toho dne. „Kdykoli jdeme ven – což tedy není moc často –, musím ho mít.“

Usmál se, předvedl dokonalé bílé zuby. Založil si ruce a uvelebil se v křesle, působil úctyhodně jako správný kněz. „Dobře, že se stále najdou matky, které si cení starých hodnot.“

Teagan přikývla. *Tak ven s tím. Lehčí už to nebude.* Žaludek se ji svíral, chvíli nad otázkou přemítala a sbírala odvalu. „Proč jste mému otci zalhal?“ Nervózně na kněze pohlédla.

Otec Mark se opřel, vřelý výraz vzal za své.

„Řekl jste mu, že jsem vám četla názvy knih, protože jste neměl brýle,“ pokračovala Teagan. „Ale nebyla to pravda, šli jsme dolů pro víno.“

Kněz si opřel lokty o područky a podepřel si bradu prsty. „Někdy je lež lepší než pravda. Copak jste nikdy nezalhala, abyste ochránila někoho, koho máte ráda? Pravda není vždycky čistá.“

„Ale vy jste kněz. Vy přece lhát nemáte.“

Chvíli se na ni díval tak upřeně, až ji zamrazilo. „Kéž by to na světě fungovalo tak jednoduše. Jen si představte, co

všechno já vím – všechny ty zpovědi, zločiny, hrůzy, které páchají muži i ženy, lži, které nás chrání. Bůh podle mě ví, že malé lži je občas zapotřebí, ačkoli ji neschvaluje. Kdybych říkal pravdu vždycky a za každou cenu, nebyl bych dobrý kněz.“

„Ale v bibli stojí, že Bůh lháře nenávidí!“

„Pochopitelně ve smyslu falešných svědectví, jak říká Desatero přikázání.“

Ve škole v rámci katechismu probírali Přísloví. Teagan si vzpomněla na jedno konkrétní. „Měla jsem na mysli přísloví číslo šest. Věci, které Bůh nenávidí – patří k nim i ‚zrádný jazyk‘.“

„Nic proti tomu nenamítám.“ Kněz zvedl ruce v odevzdáním gestu. „Možná se nedostanu do nebe. Očividně jste bibli studovala a je zřejmé, že umíte skvěle argumentovat.“

Zavrtěla hlavou. „Tady u nás žádné argumentování nepomáhá. Otec mě ani matku nenechá nikdy zvítězit.“

„Toho jsem si na irských otcích všiml. Hodně z nich trpí zahořkostí, která jako by se předávala z generace na generaci. Já pochopitelně otec nejsem, takže tím prokletím netrpím.“

„My, ženy, máme rodit a vařit. To je všechno. Ale já mám vyšší cíle.“

„A jaké?“

Teagan zvažovala odpověď, na krátko se otočila k oknu. „Ženy přece mohou víc než jen vařit, uklízet a vychovávat děti. Chci se dál vzdělávat, abych světu něčím přispěla. O tom přece život je, ne? Chtít něco zlepšit. Nerada bych skončila jako...“

Otci Markovi zajiskřilo v očích. „Nemusíte to dopovědět. Chápu vaše uvažování a obdivuji to. Na irské děvče jste velice pokroková. Kolik že vám je?“

„Šestnáct. V březnu mi bude sedmnáct.“

Otec Mark si vyhrnul rukáv a podíval se na hodinky. „Budu se muset vrátit na faru, za dvacet minut máme pastorační schůzku.“ Vstal a podal Teagan ruku.

Jeho prsty setrvaly na jejích o něco déle, než bylo nezbytně nutné. Ten dotek ji rozechvěl. Líbilo se jí, jak dospěle a mužně knězovy ruce vypadají. Nakrátko si představila, jak by asi vypadal bez nudného kněžského ošacení. Vzápětí zčervenala.

„Doufám, že se zase uvidíme – v kostele,“ řekl kněz. Zamířil ke dveřím, ale ještě se otočil. „A jen tak mimochodem, netrapte se tolik kvůli lžím, přinejmenším těm, které nikomu neublíží. Pravda může být smrtící. Proto jsem řekl, co jsem řekl – aby to neublížilo vám ani vašim rodičům.“

Teagan oknem sledovala, jak si kněz nasazuje brýle, nasedá do auta a odjíždí. Osamělá a poněkud vyvedená z míry procházela obývacím pokojem. Ten muž ji něčím zneklidňoval, ale nedokázala by přesně říci čím. Byl úplně jiný než ostatní kněží. Snad proto. Působil spíš jako muž než služebník boží, žádného takového ještě nepoznala. A jeho prohlášení, že se možná nedostane do nebe, jí připadalo jako novátorská myšlenka, u kněze neslýchaná. Otec Mark byl docela jiný než Cullen. Její přítel působil v porovnání s mužem tak pokrokového smýšlení nezrale. Proti své vůli na kněze myslela, dokud se nevrátila matka.

Otec Mark ležel v pokojíku v zadní části fary. Chodbou se neslo hlasité chrápání otce Matthewa. Mladý kněz se přetočil na břicho a přetáhl si přes hlavu polštář. Kdykoli už začínal zabírat, probralo jej další zachránání.

Ale ve spánku mu bránilo ještě něco jiného. Hlavou se mu honily myšlenky na Teagan Tiernanovou, a to takové, jaké muži církve nepřísluší. Otci Markovi nijak nevadilo být mužem; dokonce byl pyšný na své tělo a na to, jak přitahuje ženy – a podle toho, jak jej obletovaly, nepochybně oprávněně. Vždycky ho to těšilo, už od mládí.

Nebýt naléhání jeho rodičů, knězem by se nestal. Byli pyšní na jeho staršího bratra, který se stal knězem jako

první, i na sestru, která vstoupila do kláštera jako jeptiška. Nebyl schopen církvi uniknout a nakonec se vzdal, vesměs rozumu navzdory. Přičítal to mládí, nezkušenosti a omezenému rozhledu. Co se stalo, stalo se. Nyní bylo kněžství jeho součástí.

Kterýkoli muž by měl po setkání s přitažlivou dívkou podobné myšlenky. Jenže pro otce Marka byly zatracující. Teagan byla krásná a chytrá. Snil o ní ve dne, ale i v noci. Jeho svět se ani ne za týden obrátil vzhůru nohama. Bůh si s ním nehezky zahrával. Teagan k němu přicházela v modrých sametových šatech, z nichž ladně vystoupila a zůstala nahá. Vábila jej jako siréna, připravená utopit jej ve vlnách vášně. Měla svůdné křivky a připadala mu osudová jako upírky v *Drákulovi*. Jeho tělo zahořelo vášní, jíž se toužil zbavit.

Nebylo to poprvé, co si představoval sex s ženou, dokonce již na základě těchto představ jednal. Bojoval s „dávlovou vášní“ roky, než jej nakonec přemohla. V Londýně vyklouzl ze semináře v civilním oblečení, zahalený pláštěm, bloumal špinavými uličkami a hledal prostitutky. Vzhledem ke svým půvabům a nenucenému chování pro ně byl výjimečný. Zejména jedné z nich připadal jako osvěžující změna. Užíval si s ní každý týden, než nad ním zvítězilo svědomí.

Otěhotněla s ním. Nebo to alespoň tvrdila poslední noc, kdy se s ní setkal. Víckrát se nevrátil. Podezíral ji ze lži – zřejmě taktika, jak si zajistit, aby se vracel, nebo jí alespoň dal nějaké peníze. Jak by mohla vědět, že čeká dítě právě s ním, když má v posteli každý den někoho jiného? Přesto měl pochybnosti, prostitutka si několikrát vyžádala, aby nepoužil ochranu.

„Jsi první, se kterou jsem spal,“ řekl jí, když se seznámili.

„To kecáš,“ opáčila. „Takovej fešák? A panic? To budeš asi pěkněj stylín, co?“

Rozesmál se, rozpačitý ze svého přiznání. Posadil se na postel a pohlídl ji po dlouhých hnědých vlasech, jejichž prameny jí spadaly po zádech. Naproti nim stál laciný prá-

delník se zrcadlem. Markovi se zdálo, že jejich odraz vy-
padá jako obrázek z neslušných pohlednic, které mu v mládí
ukazoval spolužák – zakázaných, přesto silně erotických.
Nevnímal svou společnici jen jako prostitutku. Byla pro něj
ženou – přitažlivou, chytrou a plnou života. Když se začali
milovat, stáhla mu kondom, který si přinesl.

„Ale co...“ Nedokázal odpovědět.

Chápala jeho námitky. „Syfilis? Chodím pravidelně na
prohlídky, nejsem pitomá.“ Přesvědčila jej svým dotekem,
o kolik lepší může být sex bez prezervativu. Když ho posílila
několika hlty whisky, zariskoval. Posléze se neustále kontro-
loval, jestli neobjeví známky pohlavní choroby, ale nestalo
se. Po čase se však rozhodl své placené milenky vzdát. Jed-
nak u něj přetrvával strach z pohlavních chorob, jednak se
mu přičilo neustále lhát o tom, kam chodí, a navíc tu bylo
potenciální dítě.

Nenáviděl svou rozpolcenost: jeho světské já dychtilo po
rozkoši; jeho věřící já bylo zbožné a čestné. Po zkušenostech
v Londýně se zapřísáhl, že bude sloužit jedině Bohu, a dou-
fal, že Stvořitel jej ve své moudrosti přivede někam, kde
se nebude setkávat s pokušením. Místo toho jej Bůh poslal
do Dublinu, města plného hříšných žen. Potlačování touhy
představovalo pro otce Marka utrpení. Přesto se omezil na
letmé pohledy, přinejmenším do chvíle, než se seznámil
s Teagan. Pak jej posedl ďábel a on podlehl poblouznění.

Bude schopen odolat pokušení? Styděl se, že nedokáže
ovládat své erotické představy. Proč k němu Bůh musel po-
slat právě tuto dívku? Vždyť je jí teprve šestnáct, kdyby nic
jiného, je ještě pod zákonem. Čím víc o tom přemítal, tím
víc si zoufal.

Zatlačil boky do matrace. Zatoužil, aby byla s ním, aby
mohl hladit její hebké tělo... Ne! Nenáviděl se za tak ne-
čisté myšlenky. Jenže copak někomu může své tajemství
svěřit? Ne, dokonce ani osobě tak důvěryhodné, jako je otec
Matthew. Zpověď by byla zbytečně riskantní. Co kdyby se

církev začala zajímat o jeho minulost? Co kdyby během vyšetřování vyšel najevo jeho bezbožný život v Londýně? Zničilo by ho to a zostudilo jeho rodinu.

Přetočil se a upřel oči do stropu, vnímal sílící tlak v rozkroku. Sevřel příkrývku v pěstech. Nabízelo se jen jediné řešení.

Navzdory riziku musí překonat paranoidní myšlenky, promluvit s otcem Matthewem a dostat ze sebe tíhu těch představ, než se z nich stane posedlost. Jedině tak může hříchu předejít. A zapomenout na Teagan Tiernanovou.

Otec Matthew seděl ve starém křesle, kouřil dýmku a popíjel víno. Zmáhala jej dřímota. Horko opadlo, oknem zavál chladný večerní vánek. Do místnosti vešel otec Mark a posadil se na pohovku naproti.

Otec Matthew otevřel oči. „Připravený na neděli?“ Umístil dýmku do popelníku. Kouř se nesl k otci Markovi. Měl příjemnou třesňovou vůni.

„Ano,“ přisvědčil mladý kněz. „Tak připravený, jak to jde.“

„Pomůžu vám s tím – aspoň ze začátku. Prostě jen dělejte to, co já.“ Starý muž se usmál a zvedl sklenku.

Otec Mark vzdychl.

„Děje se něco?“

„Ano...“ Mladý kněz zaváhal. Pak se však rozhodl jít s pravdou ven a ulevit si. „Jde o poněkud choulostivou záležitost. Nechci, abyste to považoval za nějakou zpověď, ale potřebuji se svěřit.“

Otec Matthew znepokojeně odložil sklenku.

„Pronásledují mě myšlenky,“ pronesl otec Mark.

„Myšlenky? A jaké?“

„Na sex.“ Sklopil oči k podlaze.

Otec Matthew se opřel. „Pokračujte. Mně to můžete říct. A nebudu to považovat za svatou zpověď mezi dvěma knězi – jen přátelský rozhovor dvou mužů.“

Otec Mark zaklonil hlavu. „Děkuji. Hned je mi líp. Ani netušíte, jak mě to posledních několik dnů trápí.“

„Jen pár dnů?“ Starý kněz zavrtěl hlavou. „Souvisí to s nějakou dívkou z naší farnosti?“

Ví to. Jak na to proboha stačil přijít? Otec Mark přemítal, kolik smí odhalit. „Rád bych to více neupřesňoval. Ale ty myšlenky mě mučí a připadám si jako pošetilý hříšník, že mě vůbec napadají.“

Otec Matthew otočil dýmku a vyklepl popel do popelníku. „Všichni muži mají takové myšlenky. To je přirozené. Teprve když na jejich základě jednáme, proniká ďábel do naší duše.“

Otec Mark zalitoval svého rozhodnutí. Zafal pěsti. Kéž by nikdy nezačal, jenže stávající muka mu připadala k nevydržení. Potřeboval se poradit. Snad jej Bůh trestá za hříchy s londýnskou prostitutkou nebo za to, že opustil svobodnou matku s nemanželským děckem.

„Nemusíte mi nic říkat, umím si dát dohromady dvě a dvě.“ Otec Matthew nacistal dýmku novým tabákem a zapálil ji. Do vzduchu se vznesly obláčky kouře. „Co jste dělal s Teagan Tiernanovou ve sklípku a především, proč s vámi chtěla mluvit?“

Otcí Markovi zahořely tváře. On to skutečně ví! Zhluboka se nadechl. „Nestalo se nic zvláštního. Ona je moc milá. Kamarádka ji navedla, aby šla do sklepa se mnou – pomoci mi vybrat láhev vína. Nechala si v tom sklípku svetr. Včera jsem jí ho vrátil. Proto jsem si půjčil auto.“

„Její otec zuřil.“ Otec Matthew vytáhl dýmku z úst a ukázal na něj. „Cormac je neřízená střela. Moc pije, ale ta rodina patří k naší farnosti už celé generace. Nechceme si ho znepřátelit. Pracuje pro vládu.“

„Neřekl jsem, že jde o Teagan.“ Mladý kněz by se nejraději odplazil. „V Dublinu je spousta krásných žen – a ne jedna byla na naší oslavě.“

Otec Matthew si odfrkl. „Já tam žádnou neviděl! Zato jsou dívky, které představují pokušení i pro kněze.“

Otec Mark vstal. „Chtěl jsem se jen vyznat, že jsem hříšník a některé mé myšlenky jsou nečisté – jako přítel příteli. To je všechno.“

Starý kněz se znovu opřel. „Což jste udělal. Netrapte se. To se přežene.“

Otec Mark přikývl. „Děkuji za vyslechnutí. Půjdu si lehnout.“

„Dobrou noc.“ Otec Matthew potáhl z dýmky.

Mladý kněz cítil, jak jej stařec pozoruje. Otočil se. Otec Matthew se usmíval jako člověk, který má za lubem mnohem víc než jen poklidné pokuřování. Zamával. Otec Mark prošel chodbou ke svému pokoji. Otevřel a znovu se ptal sám sebe, proč se kdy stal knězem, a přál si, aby byl Teagan Tiernanovou nikdy nepoznal.

V neděli přišla na mši společně s rodiči. Vždycky sedávali ve třetí lavici; její matka chtěla být u přijímání mezi prvními. Teagan se usadila mezi rodiči, vzala si na sebe svetr, který jí otec Mark vrátil. S radostí si jej přehodila přes ramena. Horko polevilo a ze žulových kvádrů číšel v mlhavém dni chlad.

Kněží důstojně vstoupili do prostoru kněžiště. Teagan měla dětinské nutkání zamávat otci Markovi, třeba jen zavržet prsty, ale včas se zarazila.

Mladý kněz upíral oči na otce Matthewa a jen zřídka se ohlédl na farníky. Dokonce i starý kněz, který měl jindy pro každého shovívavý úsměv, se jí pohledem vyhýbal. Jen jednou se na ni otec Mark nakratičko zadíval se smutkem v očích. Vzápětí se odvrátil.

Později asistoval při přijímání. Když přišla řada na Teagan, aby přijala hostii, jako by ji vůbec nevnímal.

Zato když starý kněz podával hostii jejímu otci, něco mu pošeptal. Teagan to připadalo divné, protože během přijímání se otec Matthew obvykle s nikým nebavil.

Po skončení mše se její otec zastavil na kraji lavice a řekl ženě a dceři: „Počkejte tu na mě.“ Mladý kněz je obešel obeloukem a postavil se k východu z kostela. Teaganin otec se starým knězem zmizeli postranními dveřmi vedoucími na faru.

Teagan přemítala, co se může dít. Vzpomněla si na tajné setkání s otcem Markem a srdce se jí rozbušilo.

Matka zavrtěla hlavou a zatahala se za perleťový knoflíček na rukavici. „Já nevím. Snad chce otec Matthew tatínkovi domluvit kvůli tomu pití z minulého týdne.“

Smích a hovor v zadní části kostela dozněly. Dveře se zavřely. Teagan se ohlédla. Všichni včetně otce Marka už byli pryč. Pak se dveře znovu otevřely a dovnitř vešel kostelník s koštětem. Za pohvizdování se pustil od úklidu. Zametl před každou lavicí, až se dostal k nim.

„Jen zůstaňte sedět,“ pobízel je. „To vůbec nevadí.“ A pokračoval další lavicí.

O pár minut později se pobledlý Cormac vrátil z fary. Kráčel k nim jako o pohřbu. Teagan nepoznala, jestli je rozčilený, nebo smutný. Když se zastavil, viděla, že má zarudlé oči, jako by plakal.

„Jdeme,“ zašeptal přiškrceně.

„Co se děje, tati?“ chtěla vědět Teagan. Její matka mu položila stejnou otázku, odpovědi se však nedočkaly. Otec pomalu došel ke dveřím, cestou ven se pokřižoval.

Když se vrátili domů, sundal si sako a pověsil je na věšák na chodbě. „Jdu ven. Než se vrátím, ať jste obě v posteli.“

„Cormacu? Prosím tě, pověz mi, co se stalo.“ Matka jej prosebně vzala za ruce.

Políbil ji na tvář. „O nic nejde. Zvládneme to. Uvidíš.“ Zavrtěl hlavou a prošel kolem Teagan.

Matka se zhroutila na pohovku a rozplakala se. „Nevím, čím jsem ho jen rozladila. Co by to mohlo být?“

Teagan se posadila k ní. Příjemnou atmosféru pokoje přehlušila úzkost. Předměty, na něž se s láskou dívala před ná-

vštěvou otce Marka – sentimentální upomínky na dětství –, se náhle zdály zbytečné a nepodstatné. Když Teagan myslela na otcovo podivné chování, naplňovala ji hrůza. Nebyla si jistá, jak přesně, zato věděla, že se její život brzy změní. Během čekání v kostele na otcův návrat měla nervy napjaté k prasknutí. Teď se jí strachy podlamovala kolena.

„Nebude to kvůli tobě,“ hlesla. „Určitě jde o mě.“

Matka se na ni ohromeně otočila. „Jak by mohlo jít o tebe? Nic jsi přece neprovedla.“

„Ne... leda by byly nečisté myšlenky.“

Matka si stáhla rukavice a položila je na pohovku. „Všichni máme nějaké myšlenky, ale...“ Stiskla Teagan ruce. „Co se stalo minulý týden ve sklípku na faře? Pověz mi pravdu.“

„Pravdu už znáš...“

„O co jde? Pověz mi to!“ Matka se zatvářila zoufale.

Teagan se nadechla. „Otec Mark zalhal. Nechtěl po mně, abych mu četla názvy svatých knih. Šli jsme do sklípku pro láhev vína. Cathy stála nahoře u schodů a strčila mě tam za ním. Byli jsme pryč jen pár minut.“ Otec Mark se nepletl, pravda lidem ubližuje. Poznala to z matčina smutného výrazu. Víc už o tom nechtěla mluvit. „Znáš tátu a jeho nálady. Nechtěla jsem, aby byly problémy.“

Matka vstala. „Musím se nějak zaměstnat. Připravím večeři. Kdo ví, kdy se tvůj otec vrátí,“ vypravila ze sebe.

Odpoledne a podvečer se táhly jako celé dny. Cormac se nevrátil ani na večeři. Ženy pojedly mlčky. Matka se nimrala v jídle, Teagan přešla chuť, tušila, že se děje něco zlého. Otec nikdy žádné jídlo nevynechal, pokud nemusel do práce.

Dvě hodiny se dívaly na televizi, pak si šly lehnout.

Teagan už usínala, když se přes chodbu ozvaly matčiny tlumené vzlyky. Ráda by ji šla utěšit, ale dveře ložnice byly zavřené. Aby ten žalostný zvuk přehlušila, zapnula si tranzistorové rádio, které jí otec daroval k narozeninám, a naladila dublinskou stanici. Poslouchala skladby Cliffa Richarda, El-